

■ הקרנפים דווקא חיים ביחידות

מיכאל הנדלזלץ, הספר האחרון מסוגו, ידיעות אחרונות/ספרי חמד, 179 עמ'

כאופן מפתיע, ובניגוד לרוב הטקסטים העיתונאיים, המאבדים מכוחם כשהם מתקבצים לספר, אצל מיכאל הנדלזלץ המצב הפוך: דווקא במסגרת העיתון היומי וכל מהומת הדברים האקטואליים יותר, גם במוסף "ספרים" שערך, היו רשימותיו מין ריאת ירק איטית, גינוחה, שלא תמיד התפנינו אליה, והנה, דווקא כאן, במסגרת הספר (הרביעי והאחרון בסדרה זו), נקראים הדברים במקצב הנכון, התענוגי שלהם, כשהכל רווי אנקדוטות מפליאות ומשעשעות, וידויים מפתיעים בכנותם וציטטות מקסימות. באינספור עניינים, שכולם מתחברים, כך או אחרת, לספרות, החל מנסיבות מותו של צ'כוב (שגופתו הוצאה בסל כביסה מן המלון שבו מת, כי משפחתו לא רצתה לעורר תשומת לב), עד ניתוח ההשמצה הקולקטיבית שהוצאה משום מה על הקרנפים, שעל פי העובדה הזואולוגית כלל אינם "מקורנפים", כי דווקא הם, מסתבר, חיים ביחידות ולא בעדר. ברשימה אופיינית אחרת מספר הנדלזלץ איך תוך כרי הישענות על קבו (מחמת טרשת נפוצה שתקפה אותו לפני שנים, כפי שהוא מגלה) הוא פגש בצעירה שנשענה גם היא על קבה (מחמת סרטן), ומן המילה "קב" הוא מדלג למילה "קבין" (כי "עשרה קבין של שיחה ירדו על אותו מפגש") ועוסק גם בקשר בין "נכות" ו"ניכוי" (מס) - בשניהם משהו מוחסר ממך - ומכאן דילוג קליל לגיבורת "ביבר הזכוכית", הנכה באחת מרגליה, שאמה ממליצה לה "לפתח קסם אישי", כתחליף, ומשם, על הקללה היא ממחרזות הקללות של דן בן-אמוץ מתוך "שלושה בסירה אחת": "הלוואי ששמך יילך לפניך. על קביים". וזוהי רק דגימה קטנה מקסם האסוציאציות הבלתי נגמרות של הנדלזלץ. תמיד מבורח. תמיד חכם. תמיד קליל. תמיד מעניין. ואף פעם לא מנופח.

דיוור עטיפה: אלונה פונקל

